

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 310

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 26 martie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
51.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	2–5
240.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 877 din 15 decembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ	6–8

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004
privind cooperarea judiciară internațională în materie penală****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin structurile de specialitate, atunci când comisiile rogatorii internaționale sau celelalte forme de asistență judiciară internațională se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală;”

2. La articolul 14, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Cererile adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză, cu excepția situațiilor prevăzute expres de prezenta lege. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora.”

3. La articolul 14, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul traducerilor efectuate la solicitarea Ministerului Justiției, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege și a tratatelor încheiate în domeniul cooperării în materie penală, la care România este parte, sunt aplicabile prevederile Legii nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești, cu modificările și completările ulterioare.”

4. La articolul 43, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Arestarea provizorie în vederea extrădării se execută în centrele de reținere și arestare preventivă, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția cazurilor în care persoana se află în executarea unei pedepse într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor. Dispozițiile Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

5. La articolul 44, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală — Interpol echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării dacă se prevede expres în tratatul aplicabil ori există reciprocitate. Lipsa reciprocității nu împiedică echivalarea notiței roșii sau difuziunii de urmărire internațională cu cererea

de arestare provizorie, dacă măsura se dovedește necesară având în vedere nevoia de a lupta împotriva formelor grave ale criminalității.”

6. La articolul 71, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) În cazul în care, pentru aducerea în țară a persoanei extrădate, este necesară tranzitarea unui stat terț, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției întocmește cererea de tranzit și asigură traducerea și transmiterea cererii și a oricăror documente necesare în sprijinul acesteia.”

7. La articolul 91, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În cazul în care mandatul european de arestare este emis în faza de urmărire penală, în procedura de cameră preliminară sau în faza de judecată, iar persoana solicitată își exercită dreptul de a avea un avocat în România, aceasta poate beneficia de asistență judiciară gratuită, în cazul în care solicită acest lucru. În acest caz, instanța emitentă ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și informează în mod corespunzător autoritatea de executare.”

8. La articolul 91, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Rolul avocatului din România, desemnat conform prevederilor alin. (3) sau (3¹), este de a oferi asistență avocatului din statul membru de executare, furnizându-i informații și consultanță, pentru a-i permite persoanei solicitate să își formuleze apărărilor în procedura de executare a mandatului european de arestare.”

9. La articolul 92 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) să fie audiată nemijlocit de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de instanța de judecată, prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință a persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 229 și 235, sau, după caz, art. 345 de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare sau după această dată; sau”.

10. La articolul 102 alineatul (5), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și, dacă este cazul, dispune punerea în libertate a persoanei reținute. În scopul asigurării bunei desfășurări a procedurii de executare a mandatului european de arestare sau al împiedicării sustragerii persoanei solicitate de la procedura de executare a mandatului european de arestare, instanța dispune, prin încheiere motivată, aplicarea, pe o durată de cel mult 30 de zile, a uneia din măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b), c) sau d) din Codul de procedură penală.”

11. La articolul 106, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Procurorul sau, după caz, instanța de executare aduce la cunoștința persoanei reținute sau arestate că are dreptul de a-și desemna un avocat în statul membru emitent al mandatului

europăean de arestare și de a comunica cu acesta, în mod direct, sau prin intermediul avocatului ales sau desemnat din oficiu în România, în condițiile prevăzute de legea română și cu asigurarea confidențialității. În cazul în care mandatul european de arestare este emis în vederea urmăririi penale sau judecării, persoana solicitată este informată că are dreptul de a solicita să beneficieze de asistență judiciară gratuită.”

12. La articolul 164, după litera i) se introduce o nouă literă, litera i¹), cu următorul cuprins:

„i¹) să refuze inițierea procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, atunci când, la data primirii acesteia, nu au fost dovedite legăturile persoanei condamnate cu statul român, în baza unor elemente cum ar fi: reședința obișnuită, relațiile sociale, familiale, profesionale sau culturale. În acest sens, Ministerul Justiției are dreptul de a solicita oricărui autorități competente informații în vederea verificării legăturilor persoanei condamnate cu România;”.

13. La articolul 171, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile art. 165 alin. (4) și (5) se aplică în mod corespunzător.”

14. La articolul 176, literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) să acorde asistență autorității emitente române în identificarea autorității competente să primească certificatul prevăzut în anexa nr. 5;

c) să sprijine autoritățile judiciare române emitente în transmiterea certificatului și a oricăror alte informații și clarificări suplimentare, în cazul în care contactul direct nu este posibil;”.

15. La articolul 176, literele d)—i) se abrogă.

16. La articolul 177, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Instanța de executare se consultă cu autoritățile competente ale statului de executare ori de câte ori este necesar. Consultarea poate fi realizată indiferent dacă inițierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului a fost solicitată de persoana condamnată sau de statul de executare.

.....
(3) În cazul în care în urma consultării realizate și a avizului transmis de autoritatea competentă a statului de executare se constată că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei, instanța de executare poate retrage certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și va comunica persoanei condamnate decizia luată.”

17. La articolul 178 alineatul (4), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) maximul pedepsei prevăzut de legea statului de executare este inferior maximului prevăzut de legea penală română.”

18. La articolul 179, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Încheierea definitivă a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată sau hotărârea judecătorească, rezultatul verificărilor prevăzute la alin. (1)—(3), precum și orice alte informații suplimentare se transmit instanței de executare.”

19. După articolul 179 se introduc două noi articole, articolele 179¹ și 179², cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 179¹

Procedura la instanța de executare

(1) După primirea documentelor prevăzute la art. 179 alin. (5), instanța de executare completează certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și îl transmite, împreună cu hotărârea judecătorească, autorității competente a statului de executare.

(2) Instanța de executare solicită unui traducător autorizat traducerea certificatului și, dacă este cazul, a hotărârii judecătorești române, precum și a oricăror informații suplimentare solicitate de către statul de executare.

ARTICOLUL 179²

Atribuțiile instanței de executare

În afara atribuțiilor prevăzute la art. 179¹, instanța de executare are următoarele atribuții:

a) să solicite statului de executare, anterior sau cel mai târziu la data transmiterii certificatului prevăzut în anexa nr. 5, dispozițiile legale privind liberarea anticipată sau condiționată, precum și informații privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză;

b) să notifice persoanei condamnate decizia cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și certificatului prevăzut în anexa nr. 5;

c) să comunice persoanei condamnate decizia statului de executare privind executarea pedepsei;

d) să dispună retragerea certificatului transmis statului de executare;

e) să informeze statul de executare cu privire la amnistia sau grațierea acordată după transferarea persoanei condamnate;

f) să comunice statului de executare informațiile suplimentare solicitate.”

20. La articolul 180 alineatul (1), partea introductivă a alineatului (2) și alineatul (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În cazul în care statul de executare informează autoritățile române că urmează să recunoască sau a recunoscut parțial hotărârea judecătorească pronunțată în România sau că va adapta sau a adaptat pedeapsa, aceste informații se transmit de îndată instanței de executare.

(2) Instanța de executare se pronunță prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea sesizării prevăzute la alin. (1), în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, putând dispune una dintre următoarele soluții:

.....
(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) se comunică persoanei condamnate în termen de 48 de ore de la pronunțare. Împotriva încheierii persoana condamnată poate introduce contestație în termen de 24 de ore de la comunicarea încheierii. Contestația se depune la instanța de executare și se înaintează, împreună cu dosarul, instanței ierarh superioare, în termen de 3 zile de la depunere. Contestația se judecă în termen de 10 zile de la sesizarea instanței ierarh superioare, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie. Hotărârea judecătorească este definitivă și se comunică de îndată statului de executare.”

21. La articolul 181, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Instanța de executare comunică decizia statului de executare sau, după caz, încheierea prevăzută la art. 180 alin. (2) sau hotărârea definitivă prevăzută la art. 180 alin. (3) Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, Administrației Naționale a Penitenciarelor, judecătorului delegat pentru executarea pedepselor desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată și persoanei condamnate. O copie va fi transmisă Ministerului Justiției, spre informare.”

22. La articolul 183 alineatul (2), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) din oficiu, la cererea persoanei condamnate sau a parchetului competent, întocmește certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și îl transmite, însoțit de hotărârea judecătorească și de traduceri certificate, statului de executare;

e) dacă apreciază necesar, se consultă cu autoritatea competentă din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.”

23. La articolul 183, alineatele (3) — (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În caz de urgență, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și certificatului, instanța de executare poate cere luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, transmițând în acest sens înscrisurile și informațiile necesare. Dispozițiile art. 173 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Cererea se transmite pe cale directă.

(4) Instanța de executare informează din oficiu autoritatea străină cu privire la orice măsură sau decizie în urma căreia hotărârea judecătorească de condamnare încetează să mai aibă caracter executoriu, inclusiv ca urmare a acordării amnistiei sau grațierii.

(5) În cazul în care este informată de către statul de executare cu privire la posibilitatea recunoașterii parțiale a hotărârii judecătorești de condamnare ori a adaptării pedepsei, instanța de executare va aprecia dacă este de acord cu executarea parțială sau cu adaptarea pedepsei ori dacă certificatul este retras. Instanța de executare se pronunță prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea informării transmise de către statul de executare, în camera de consiliu, fără citirea persoanei condamnate. Prezența procurorului nu este obligatorie. Încheierea este definitivă și se comunică de îndată statului de executare.”

24. La articolul 250, după alineatul (10) se introduc 8 noi alineate, alineatele (11)—(18), cu următorul cuprins:

„(11) În vederea transferării temporare a unei persoane pe teritoriul statului român solicitant, în scopurile prevăzute la alin. (1), în cazul în care cererea este emisă în faza de judecată, instanța română emitentă va dispune emiterea unui mandat de arestare în vederea transferării temporare. Emiterea mandatului se dispune prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Încheierea este definitivă.

(12) În cazul în care cererea este emisă în faza de urmărire penală, procurorul va solicita judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță emiterea unui mandat de arestare în vederea transferării temporare. Emiterea mandatului se dispune prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Încheierea este definitivă.

(13) Mandatul de arestare prevăzut la alin. (11) și (12) se emite pentru o perioadă de 30 de zile, durata arestării putând fi prelungită în cazul în care prezența persoanei transferate este în continuare necesară. Fiecare prelungire nu poate depăși 30 de zile, iar durata maximă a măsurii arestării pe teritoriul României nu poate depăși 180 de zile. Persoana transferată va fi încarcerată, în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare, într-o unitate din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(14) Mandatul de arestare în vederea transferării temporare se comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională și Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(15) În cazul cererilor de tranzit formulate de către autoritățile unui stat străin, cererea va fi soluționată de către Ministerul Justiției. Cererea va fi formulată sau însoțită de traduceri în una dintre limbile română, engleză sau franceză, va fi însoțită de o copie a cererii de transferare temporară, a acordului dintre statul solicitat și statul solicitant și va cuprinde informații privind condițiile în care are loc transferarea temporară.

(16) Dispozițiile art. 59 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(17) Prin excepție de la prevederile alin. (13), dacă apreciază necesar, instanța sau procurorul poate dispune ca persoana transferată să fie încarcerată, în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare, într-un centru de reținere și arestare preventivă din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu indicarea perioadei și motivelor de transfer. La expirarea perioadei, deținutul este depus în penitenciarul de unde a fost transferat.

(18) Persoanelor încarcerate în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare li se aplică prevederile Legii nr. 254/2013, cu modificările și completările ulterioare.”

25. La articolul 276, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) De la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1.805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare, dispozițiile prezentei secțiuni se aplică doar în relația cu Irlanda și Regatul Danemarcei.”

26. La articolul 279, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul în care este emis într-o cauză în care se efectuează urmărirea penală pentru infracțiuni care, potrivit legii române, sunt de competența Direcției pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție, ordinul de indisponibilizare se execută de către acestea.”

27. La articolul 291, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În cazul hotărârilor date în alte state membre, autoritatea competentă pentru primirea certificatului și a hotărârii este judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul ori sediul social persoana față de care s-a aplicat sancțiunea.”

28. La articolul 307, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) De la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1.805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare, dispozițiile prezentei secțiuni se aplică doar în relația cu Irlanda și Regatul Danemarcei.”

29. După articolul 327 se introduce o nouă secțiune, secțiunea a 51-a, cuprinzând articolele 327¹—327⁴, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 51-a

Măsuri necesare punerii în aplicare la nivel național a prevederilor art. 2 alin. (8) și (9), art. 6 alin. (3), art. 14 alin. (3), art. 17 alin. (3) și ale art. 24 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/1.805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare

ARTICOLUL 327¹

Autorități emitente și de executare

(1) Ordinul de indisponibilizare se emite de către procuror, în faza de urmărire penală, și de instanța de judecată, în cursul judecății.

(2) Ordinul de confiscare se emite de către instanța de judecată.

(3) Ordinele de indisponibilizare se execută de către parchetul de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și de tribunal, în cursul judecății.

(4) În cazul în care este emis într-o cauză în care se efectuează urmărirea penală pentru infracțiuni care, potrivit legii române, sunt de competența Direcției pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau

Direcției Naționale Anticorupție, ordinul de indisponibilizare se execută de către acestea.

(5) Ordinele de confiscare se execută de către tribunal.

(6) Competența teritorială a autorității de executare se determină în funcție de locul în care se află bunul pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare sau de confiscare ori în funcție de domiciliul sau sediul persoanei fizice ori juridice despre care se crede că realizează venituri în România.

(7) Dispozițiile art. 279 alin. (3) și (4), respectiv ale art. 309 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 327²

Regimul lingvistic

Ordinele de indisponibilizare și de confiscare transmise autorităților române trebuie să fie însoțite de o traducere în limba română, engleză sau franceză. În cazuri urgente, ordinele vor fi însoțite de traducerea în limba română.

ARTICOLUL 327³

Documente anexate

Atunci când România este stat de executare, certificatul de confiscare va fi însoțit de ordinul de confiscare original sau o copie certificată a acestuia împreună cu certificatul de confiscare.

ARTICOLUL 327⁴

Autoritățile centrale

(1) Când România este stat de executare, Ministerul Justiției este autoritatea centrală pentru ordinele de confiscare și ordinele de indisponibilizare emise în faza de judecată. Pentru ordinele de indisponibilizare emise în faza de urmărire penală, autoritatea centrală este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin structurile de specialitate.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

LAURENȚIU-DAN LEOREANU

București, 26 martie 2021.

Nr. 51.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 martie 2021.

Nr. 240.

(2) Autoritățile centrale au rolul de a asista autoritățile judiciare române emitente și de a transmite și primi ordinele de indisponibilizare și de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.”

30. La articolul 343, după alineatul (6) se introduc 3 noi alineate, alineatele (7)—(9), cu următorul cuprins:

„(7) Dispozițiile art. 250 alin. (11)—(14) se aplică în mod corespunzător.

(8) În cazul cererilor de tranzit formulate de către autoritățile unui alt stat membru al Uniunii Europene, cererea va fi soluționată de către Ministerul Justiției. Cererea va fi însoțită de o copie a ordinului european de anchetă și a acordului dintre statul emitent și statul de executare. Dispozițiile art. 333 alin. (7) și (8) se aplică în mod corespunzător.

(9) Motivele de refuz prevăzute la art. 335 se aplică în mod corespunzător.”

31. La mențiunea de transpunere, după punctul 11 se introduce un nou punct, punctul 12, cu următorul cuprins:

„12. dispozițiile art. 5 din Directiva (UE) 2016/1.919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare.”

Art. II. — Pct. 29 al art. I intră în vigoare la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1.805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare.

Art. III. — Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 877**

din 15 decembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în Dosarul nr. 22.555/3/2018/a1.2 (2.372/2018) al Curții de Apel București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.036D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că măsura arestului la domiciliu este similară arestului preventiv. Arată că dispozițiile art. 23 alin. (5) din Constituție fac referire la durata maximă a privării de libertate în cursul urmăririi penale, aceasta fiind de 180 de zile indiferent dacă este vorba de măsura arestului la domiciliu sau de cea a arestării preventive, perioada arestului la domiciliu urmând să fie luată în considerare pentru calculul duratei maxime a privării de libertate în cursul urmăririi penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 253/CP din 8 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 22.555/3/2018/a1.2 (2.372/2018), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea de Apel București — Secția I penală susține că dispozițiile

art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ, sunt neconstituționale în condițiile în care, cu ocazia admiterii contestației formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive, instanța de control judiciar poate dispune înlocuirea acesteia cu măsura arestului la domiciliu pe durata maximă de 30 de zile, fără a putea scădea din această durată maximă perioada în care inculpatul s-a aflat în stare de arest preventiv. Apreciază că dispozițiile criticate contravin art. 23 alin. (5) teza întâi din Constituție, conform căroră în cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.

6. În continuare, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 740 din 3 noiembrie 2015, în care s-a reținut că măsura arestului la domiciliu este similară arestării preventive, atât sub aspectul includerii lor în categoria măsurilor preventive, cât și sub aspectul naturii lor privative de libertate, al identității cauzelor și condițiilor în care cele două măsuri pot fi dispuse și al modului similar de dispunere și prelungire a lor. Cu referire la perioada maximă de privare de libertate în cursul urmăririi penale, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile art. 23 alin. (5) din Constituție trebuie interpretate în sens larg, ca limitând, pe parcursul urmăririi penale, la 180 de zile durata maximă a arestării, indiferent că este vorba despre arestarea preventivă sau despre arestul la domiciliu.

7. Or, pentru identitate de rațiune, aceeași ar trebui să fie soluția și cu privire la perioada pentru care se poate dispune inițial arestarea preventivă în cursul urmăririi penale. Cu toate acestea, dispozițiile legale care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate nu interzic judecătorului investit cu soluționarea contestației împotriva încheierii prin care inițial s-a dispus luarea măsurii arestării preventive pe o perioadă de 30 de zile, soluționată la câteva zile de la data emiterii mandatului de arestare preventivă, să dispună înlocuirea acesteia cu măsura arestului la domiciliu pe o perioadă maximă de 30 de zile, putând astfel rezulta o privare totală de libertate de 30 de zile la care se adaugă perioada dintre data soluționării propunerii de arestare preventivă și data soluționării contestației.

8. Altfel spus, o singură propunere de arestare preventivă pe o perioadă de 30 de zile, formulată de procuror, poate avea ca rezultat o privare de libertate a inculpatului, sub forma arestului preventiv și a arestului la domiciliu, mai mare de 30 de zile, ceea ce contravine dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Constituție, care impun o privare de libertate de cel mult 30 de zile.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ, cu următorul conținut:

— Art. 204 alin. (12): „*În cazul admiterii contestației formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive, se poate dispune, în condițiile prevăzute de lege, respingerea propunerii de luare sau de prelungire a măsurii preventive ori, după caz, înlocuirea acesteia cu o altă măsură preventivă mai ușoară și, după caz, punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.*”;

— Art. 222 alin. (1): „*În cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile.*”

13. Instanța judecătorească susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 23 alin. (5) potrivit căruia, în cursul urmăririi penale, arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 213 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 22 iulie 2020, a soluționat o critică de neconstituționalitate similară. Curtea a reținut că arestul la domiciliu a fost reglementat pentru prima dată în România prin Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010. Potrivit art. 202 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constituie o măsură preventivă, alături de reținere, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. Reglementarea acestei măsuri preventive se regăsește la art. 218—222 din secțiunea a 5-a a cap. I din titlul V al părții generale a Codului de procedură penală. Potrivit art. 218 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 din același act normativ, articol ce reglementează condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, și dacă luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile măsurilor preventive, prevăzute la art. 202 alin. (1), respectiv asigurarea bunei desfășurări a procesului penal,

împiedicarea sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată și prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni. Conform art. 222 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile și poate fi prelungit, potrivit art. 222 alin. (2), fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile și putând fi dispusă numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi. Potrivit art. 222 alin. (9) din Codul de procedură penală, durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile.

15. Termenele anterior reținute sunt reglementate, în mod similar, în cuprinsul secțiunii a 6-a a capitolului I — *Măsurile preventive*, al titlului V — *Măsuri preventive și alte măsuri procesuale* din partea generală a Codului de procedură penală, secțiune ce reglementează, printre altele, condițiile și cazurile în care poate fi luată măsura arestării preventive (art. 223) și durata acestei măsuri [art. 226 alin. (2) și art. 236]. Potrivit art. 226 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă, în cursul urmăririi penale, pentru cel mult 30 de zile, iar, conform art. 236 alin. (2) din Codul de procedură penală, prelungirea arestării preventive a inculpatului se poate dispune pentru o durată de cel mult 30 de zile, aceasta poate fi prelungită de către judecătorul de drepturi și libertăți, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Potrivit alin. (4) al aceluiași articol, durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de 180 de zile.

16. În continuare, Curtea a constatat că zilele executate în arest la domiciliu de către inculpat vor fi luate în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a acestuia în cursul urmăririi penale, în acord cu prevederile constituționale ale art. 23 alin. (5), astfel cum au fost interpretate de instanța de control constituțional prin Decizia nr. 740 din 3 noiembrie 2015, precitată.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. Distinct de cele reținute în decizia precitată, Curtea reține că, indiferent de natura măsurii preventive (privativă sau neprivativă de libertate) dispuse în cursul urmăririi penale, ca urmare a respingerii propunerii de luare sau de prelungire a măsurii preventive ori, după caz, de înlocuire a acesteia cu o altă măsură preventivă mai ușoară, durata maximă a acestor măsuri preventive nu poate depăși durata stabilită prin Legea fundamentală, respectiv prin Codul de procedură penală. Așa fiind, pe de-o parte, în cazul măsurii arestului preventiv și al măsurii arestului la domiciliu sunt aplicabile cele reținute prin Decizia nr. 213 din 2 iunie 2020, precitată, iar, pe de altă parte, în cazul controlului judiciar și în cazul controlului judiciar pe cauțiune, art. 215¹ alin. (6) și art. 216 alin. (3) din Codul de procedură penală dispun durata maximă a acestor măsuri preventive, respectiv un an, dacă pedeapsa prevăzută de lege este amenda sau închisoarea de cel mult 5 ani, și 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 5 ani.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Curtea de Apel București — Secția I penală, din oficiu, în Dosarul nr. 22.555/3/2018/a1.2 (2.372/2018) al acestei instanțe și constată că dispozițiile art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 222 alin. (1) din același act normativ, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

